

Zarzuty i główne argumenty:

Ustawodawstwo niderlandzkie ustanawia ograniczenie w wewnątrzspółnotowej wymianie, wprowadzonych już do obrotu w innym Państwie Członkowskim, piwa, napojów orzeźwiających i wody w opakowania plastikowych lub szklanych jednorazowego użytku. Zdaniem Komisji jest to sprzeczne z art. 18 dyrektywy 94/62, zgodnie z którym „Państwa Członkowskie nie utrudniają wprowadzania do obrotu na ich terytorium opakowań spełniających wymogi niniejszej dyrektywy”.

Zakłada się, że opakowania wprowadzone już do obrotu w innym Państwie Członkowskim spełniają podstawowe wymogi dyrektywy. Nie można zatem utrudniać ich sprzedaży na rynku krajowym.

(¹) Dz.U. L 365, str. 10.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem High Court of Justice (England and Wales) Chancery Division, Patents Court z dnia 17 lutego 2005 r. w sprawie Oakley Inc. przeciwko Animal Ltd, H. Young Hodings plc i H. Young (Operations) Ltd, Interwenient: Secretary of State for Industry

(Sprawa C-267/05)

(2005/C 229/10)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 27 czerwca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem High Court of Justice (England and Wales) Chancery Division, Patents Court z dnia 17 lutego 2005 r. w sprawie Oakley Inc. przeciwko Animal Ltd, H. Young Hodings plc i H. Young (Operations) Ltd, Interwenient: Secretary of State for Industry.

High Court of Justice (England and Wales) Chancery Division, Patents Court zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy zgodnie z dyrektywą 98/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 1998 r. w sprawie prawnej ochrony wzorów (¹) przepisy wprowadzone przez Państwo Członkowskie po dacie określonej w art. 19 dyrektywy, w zakresie w jakim wspomniane przepisy mają znaczenie dla wykonywania prawa do dokonania odstępstwa określonego w art. 11 ust. 8 dyrektywy, pomimo tego mogą być, zgodnie z prawem wspólnotowym, ważne w części? Tudzież czy możli-

wość dokonania odstępstwa stworzona Państwem Członkowskim w art. 11 ust. 8 dyrektywy wygasa całkowicie i w pełni po dacie określonej w art. 19 dyrektywy?

(¹) Dz.U. L 289 z 28.10.1998, str. 28

Skarga wniesiona w dniu 23 czerwca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-269/05)

(2005/C 229/11)

(Język postępowania: grecki)

W dniu 23 czerwca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Knuta Simonssona i Georgiosa Zavvosa ze służby prawnej Komisji, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Greckiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

1) stwierdzenie, że Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 4055/86 z dnia 22 grudnia 1986 r. stosującego zasadę swobody świadczenia usług do transportu morskiego między Państwami Członkowskimi i między Państwami Członkowskimi a państwami trzecimi (¹) poprzez utrzymanie w mocy opłaty portowej stosowanej do statków pasażerskich (włącznie ze statkami wycieczkowymi) lub do statków towarowych, jeżeli wpłyną do przystani, przycumują, lub zakotwiczą w portach Pireus lub Saloniki, żądając w przypadku transportu dokonywanego pomiędzy dwoma portami na terytorium krajowym mniejszych opłat niż w przypadku transportu za granicę, to jest:

— utrzymanie w mocy opłaty portowej na rzecz spółek akcyjnych zarządzających portami, założonymi na mocy ustawy nr 2932/2001 i na rzecz portów Pireus i Saloniki, pobieranej w przypadku pojazdów załadowanych na promy wypływające za granicę, podczas gdy opłaty te nie są pobierane w przypadku rejsów między portami greckimi,

— utrzymanie w mocy uprawnienia przyznanego miastom i gminom na podstawie art. 26 ust. 13 ustawy nr 1828/1989 do pobierania opłat w przypadku pojazdów załadowanych na promy wypływające za granicę.

2) obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Komisja zarzuca Republice Greckiej brak prawidłowego stosowania w ramach prawa krajowego rozporządzenia nr 4055/86 w sposób ustalony w wykładni Trybunału (wyrok z dnia 5 października 1994 r. w sprawie C-381/93 Komisja przeciwko Francji ⁽²⁾), wyrok z dnia 17 maja 1994 r. w sprawie C-18/93 Corsica Ferries ⁽³⁾), wyrok z dnia 14 listopada 2002 r. w sprawie C-435/00 Geha Nafiliaki i in. ⁽⁴⁾)

⁽¹⁾ Dz.U. 378 z dnia 31 grudnia 1986, str. 1

⁽²⁾ Recueil 1994, str. I-5145

⁽³⁾ Recueil 1994, str. I-1783

⁽⁴⁾ Recueil 2002, str. I-10615

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Consiglio di Stato z dnia 18 stycznia 2005 r. w sprawach: 1) Francesca Rauty'ego przeciwko Ministero per i Beni Culturali e Ambientali; Soprintendenza B.A.A. di Firenze, Prato e Pistoia; interwenient ad adiuvandum: Consiglio Nazionale degli Ingegneri; 2) Ordine degli Ingegneri della Provincia di Pistoia przeciwko Francesco Rauty'emu, Ministero per i Beni e le Attività Culturali, interwenient ad adiuvandum: Consiglio Nazionale degli Ingegneri

(Sprawa C-271/05)

(2005/C 229/12)

(Język postępowania : włoski)

W dniu 30 czerwca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Consiglio di Stato (Włochy), z dnia 18 stycznia 2005 w sprawach Francesco Rauty przeciwko Ministero per i Beni Culturali e Ambientali; Soprintendenza B.A.A. di Firenze, Prato e Pistoia; interwenient ad adiuvandum: Consiglio Nazionale degli Ingegneri; 2) Ordine degli Ingegneri della Provincia di Pistoia przeciwko Francesco Rauty'emu, Ministero per i Beni e le Attività Culturali, interwenient ad adiuvandum: Consiglio Nazionale degli Ingegneri.

Consiglio di Stato zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1) czy na podstawie art. 10 i 11 dyrektywy 1985/384/WE z dnia 10 czerwca 1985 r. ⁽¹⁾ należy uznawać za równorzędne we Włoszech dyplomy ukończenia studiów architektury i inżynierii cywilnej wydane przez Uniwersytety i Politechniki włoskie w tym sensie, iż osoby, które ukończyły studia inżynierii cywilnej, posiadające odpowiednie uprawnienia, są dopuszczone do wykonywania zawodu architekta, a zatem do wykonywania wszelkich czynności i zadań, które potencjalnie przepisy krajowe zastrzegają dla zawodowych kompetencji architekta;

2) czy też owe przepisy art. 10 i 11 zrównują ze sobą jedynie przedmiotowe dwa dyplomy (studiów architektury i inżynierii cywilnej) w tym sensie, iż obydwa pozwalają na wykonywanie zawodu architekta pod warunkiem zdania określonego egzaminu uprawniającego do wykonywania zawodu architekta.

⁽¹⁾ Dz.U. L 223 z 21.8.1985, str. 15

Skarga wniesiona w dniu 4 lipca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-274/05)

(2005/C 229/13)

(Język postępowania: grecki)

W dniu 4 lipca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Georgiosa Zavvosa i Hansa Støvbaeka, członków Służby Prawnej Komisji, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Greckiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że Republika Grecka,
 - nie uznając dyplomów wydanych przez właściwe władze innego Państwa Członkowskiego w ramach studiów opartych na porozumieniach przyznających prawo do powołania się na ten dokument jako dyplom,
 - przewidując przyjęcie środków uzupełniających w liczbie przypadków większej niż dozwolona dyrektywą,
 - wymagając od Rady ds. uznawania równoważności tytułów zawodowych uzyskanych wskutek ukończenia studiów wyższych zbadania czy „instytucja nauczająca, w ramach której wnioskodawca uzyskał swe wykształcenie zawodowe należy do szkolnictwa wyższego” oraz w jakim zakresie „wnioskodawca posiada wymagane doświadczenie zawodowe, w przypadku gdy okres kształcenia jest krótszy o co najmniej rok od okresu wymaganego w Grecji w celu wykonywania tego samego zawodu”,